

[Bundvad.]

har de naturligvis ret til, men udgifterne skal jo nu engang dækkes. Da står vi i den situation, at retsforbundet gang efter gang stemmer for nye udgifter, bl. a. sociale udgifter — det skal de ikke have utak for — men når så regningen skal betales, er de aldrig hjemme. Udgifterne skal dækkes, og går man ind for en udgift, har man efter mine begreber også forpligtelse til at skaffe dækning herfor. Her har vi altså den situation, at retsforbundet næsten er mere socialt end andre partier, men når regningen skal betales, er de ikke hjemme, og alligevel kritiserer de de skatter og afgifter, som vi andre må stemme for til dækning af retsforbundets udgifter.

Jeg begriber ikke, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke vil være bekendt at kritisere de skatter, der skal til for at dække hans egne udgifter. Jeg tænker her bl. a. på udgifter til sociale formål og på, at han er gået ind for militæruddgifterne, endog før nedskæringen på de 60 mill. kr.; og jeg tænker på bevilningen til lufthavnen. Hvor vil det ærede medlem skaffe pengene fra, når han nu vil bilde folk ind, at man slet ikke behøver skatter?

Det ærede medlem kritiserede også folkepensionen, og at, som han sagde, de rige skal have en folkepension, som de fattige skal betale. Det er en helt urimelig måde at stille tingene op på. Enhver her i salen ved, at de små indtægter overhovedet ikke skal svare folkepensionsbidrag, og enhver her i salen ved, at de rige kommer til at betale mere, end de opnår, hvad vi i øvrigt også bliver kritiseret for. Hvorfor disse påstande, når retsforbundet selv har stillet forslag om, at folk med betydelige indkomster eller formuer skal have ret til folkepension? For mig at se findes der kun én forklaring, og det er den, at retsforbundet er gået ind i en leflen for visse stemninger i befolkningen i hård konkurrence med de uafhængige for at kape visse borgerlige stemmer. Det gamle princip om lige ret for alle er for længst forladt. Tilbage er nu kun parolen: det gælder demagogi eller livet.

Til kommunisten, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, vil jeg kun sige, at den lange forklaring, han gav, slet ikke gik ind på det, jeg har sagt. Jeg har påstået, at kommunisterne her i landet ikke har nogen selv-

stændig mening; Sovjet har altid ret, ligegyldigt hvad der sker. Jeg ved, det er en påstand, men det ærede medlem hr. Aksel Larsen kan jo benytte lejligheden til at tilbagevise den. Han kunne f. eks. nævne et eneste tilfælde, hvor danske kommunister har ment noget andet, end hvad der på samme tidspunkt menes om den samme sag i Sovjet. Når danske arbejdere i stigende tal tager afstand fra kommunisterne, er det netop, fordi de føler, at kommunisterne er marionetter, ikke har et selvstændigt standpunkt, sådan som de danske arbejdere ønsker det.

Erik Eriksen: Jeg kan på en måde begynde med at sige det samme som det ærede medlem hr. Bundvad, at ministrenes taler i virkeligheden ikke givet anledning til mange bemærkninger.

Lad mig dog straks sige, at min hovedanke imod den højtærede statsministers udtalelser i går er den, at ministeren vel pegede på en række mål, der skulle nås, men at han ikke så meget som antydede, med hvilke midler eller ad hvilke veje disse mål skulle nås. Hvis så endda den højtærede statsminister havde kunnet pege på positive resultater, der var nået under hans regering, var der vel ikke så meget at sige til det; men det er jo netop det, den højtærede minister ikke kan.

Udviklingen, resultaterne, under hans regering påpegede jeg i går; det behøver jeg ikke at gentage, men jeg må gøre den tilføjelse, at da jeg i aftes sad og hørte på den målsætning, den højtærede statsminister opstillede, mindede den mig ikke så lidt om løfterne fra 1953. Løfter uden dækning er jeg nu ikke så begejstret for, ja, jeg er egentlig noget ængstelig for dem. Jeg konstaterer altså som sagt, at målene nævnes, men ikke midlerne og vejene til at nå dem. En og anden i det høje ting eller andetsteds vil måske mene, at det var meget behændigt gjort af den højtærede statsminister, men dermed er også alt sagt.

Jeg tror egentlig, mange havde ventet, at den højtærede statsminister, når han nu havde hørt de programpunkter, der blev nævnt af ordførerne for såvel venstre som de konservative og de radikale, havde sagt sin mening om disse punkter og stillet sine egne punkter op som modsætning eller